

Roman Joch pro Dělský potápěč

Autor: Roman Joch

K eseji Michaela O'Meary mám tři zásadní výhrady; ve stoupající závažnosti.

Za prvé, O'Meara si všímá, že americká identita je jiná než identita evropských zemí – považuje ji za mylnou, špatnou – a kritizuje ji. Chtěl by ji změnit.

Ale jak může identitář požadovat změnu identity země? V tom je vnitřní rozpor identitářské pozice. Pro identitáře je identita daná, je to základ, axiom, který je nutné akceptovat. A identity různých zemí, národů jsou vzájemně nesouměřitelné; jiná je identita francouzská (či evropská), jiná je ruská, jiná arabská, nebo čínská – a nemá smysl říkat, která je lepší, nebo horší. Každá je jiná a měla by být zachována tam, nikoli změněna v universální amalgám.

Na základě jakých kritérií může identitář říci, že identita nějaké země je špatná? On ta kritéria nemá, neboť identita je pro něj axiom.

Fajn, americká identita je jiná než by si O'Meara přál, takže pokud by chtěl být věrný svému identitářskému krédu, měl by to akceptovat. A buď mlčet, anebo emigrovat např. do Kanady.

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Americká identita není daná jen americkým krédem, nebo jen americkou kulturou, ale krédem i kulturou. Ti, kdo tvrdí, že jen krédem (a jsou takoví), mýlí se; ti, kdo tvrdí, že jen kulturou a krédo je jen jejím projevem (i takoví jsou), se snad mýlí ještě víc.

Krédo není dostačující pro americkou identitu; znám mnoho českých libertariánů, kteří klasicky liberální krédo Deklarace nezávislosti USA vyznávají, a přitom nejsou a ani nechtějí být Američany. Takže ne každý, kdo vyznává americké krédo, je Američanem; vyznávat to krédo pro bytí Američanem nestačí.

Krédo není dostačující podmínkou americké identity, leč je její nutnou... či téměř nutnou. V tom je Amerika odlišná od evropských zemí. Francouz se může stát monarchistou nebo republikánem, socialistou nebo gaullistou komunistou nebo fašistou – a nepřestává být Francouzem. Američan však prakticky nemůže být monarchistou nebo komunistou. Kdyby se jím stal, změnil by se v cizince ve vlastní zemi.

V tom je krédo pro americkou identitu podstatné – ale i přijetí její kultury, definované uměním, sporty, společenskými zvyky. Latinskoamerický imigrant, klasický liberál, který nepřijme americkou kulturu, se Američanem nestává.

Takže americká identita je jiná než evropská, v tom má O'Meara pravdu, ale coby identitář, jaké má právo ji kritizovat? To má každý jiný, než identitář. Mimochodem, ti američtí kolonisté, kteří nesouhlasili s vyhlášením USA, protože je považovali za nelegitimní, a zůstali loajální vůči britské Koruně, se po (z jejich strany prohrané) válce odstěhovali do Kanady. Byla to až třetina obyvatel. Dodnes je Kanada ve všech ohledech mnohem evropštější než USA. Pochybují ale, že by O'Meara našel zalíbení v Kanadě Trudeaua.

Za druhé, O'Meara má pravdu, že američtí puritáni byli mesianisté a utopisté a jejich politické vize neblahé. (Když tito puritáni prodělali sekularizaci, pak po několika generacích se z nich stali netolerantní levicoví liberálové či progresivci, fanaticky vnucující politickou korektnost a bránící ve svobodě projevu každému, s nímž úzkoprse nesouhlasí). Ale nikoli proto, že byli američtí, nýbrž proto, že byli puritáni. Totiž puritáni ve Starém světě, na Britských ostrovech, byli stejnými mesianisty a fanatiky snícími o „novém Jeruzalémě“ jako ti američtí. Oliver Cromwell, velitel anglické puritánské armády, svými masakry katolických Irů (např. masakru v Droghedě) si namlouval, že má božská mandát „vyhladit Amalekity“.

Navíc puritáni nebyli jedinými zakladateli původní Ameriky, jak sugeruje O'Meara, nýbrž jen jednou sociologickou skupinou ze čtyř, omezenou na Novou Anglii. Na jih od ní, státy „středoatlantické“ (New York, Pensylvánie, Maryland), osídlili lidé nábožensky tolerantnější; v New Yorku navíc žila subkultura Holanďanů a v Pensylvánii Němců, Pensylvánii založili kvakeři a Maryland katolíci. Pro tyto státy etnicky a nábožensky fragmentované byla typická náboženská tolerance. Dále na jih od nich, pobřežní oblasti Virginie, obou Karolín a Georgie osídlili aristokratičtí anglikáni a tato část USA (kdysi jih, dnes jihozápad) nejvíce připomínala starou, hierarchickou Evropu. No a poslední čtvrtou skupinou byli tzv. skotští Irové; původně skotští kalvinisté Angličany navezení do Severního Irska (Ulsteru), aby tam „nařídili“ irské katolíky. Tito se usadili v Apalačských horách; byli vždy mezi bělochy nejchudší,

nejbojovnější, nábožensky exaltovaní a se speciální subkulturou whiskey a country music. Z nich se rekrutovali největší válečníci, patřili k nim např. velitel vojsk severu Grant, generál vojsk Jihu Stonewall Jackson či ten americký generál za druhé světové války, který si ji nejvíce „užíval“, George Patton.

To byly čtyři původní subkultury americké anglicky mluvící Ameriky a puritáni byli jen jednou z nich. Takže odvozovat původ Ameriky jen od puritánů, jak dělá O'Meara, je nemístné. Pak se k nim navíc postupně přidali a americkou kulturu začali spoluformovat i skupiny další: katoličtí Irové, Italové, Židé; nemluvě o španělsky mluvících obyvatelích jihozápadu či Francouzích v Louisianě. Obecně platilo, že protestanté se s místním obyvatelstvem nemíchali (Anglo-Skotové v Americe, Holanďané / Búrové v Jižní Africe), zatímco katolíci (Francouzi v Kanadě, Španělé a Portugalci v Latinské Americe) s Indiánkami rádi styky udržovali a děti plodili. Tak vznikl nejhezčí ženský typ na zeměkouli, potomkyně potomkyň Evropanů a Indiánek.

Za třetí a nejdůležitější; O'Meara se domnívá, že rasa či etnicita jsou morálně a politicky relevantní kategorie, a přitom nejsou. Tento „racialistický“ omyl činí jeho úvahu irelevantní, neboť je od samého počátku založena na mylných předpokladech.

Morálně a politicky relevantní jsou ideje a kultura, nikoli rasa a etnicita. Společnost tvoří takovou, jakou je, její kultura a její politické ideje, nikoli rasa či etnicita jejích členů.

Rasa je jako „hardware“ (černoši díky své fyzické konstituci budou asi vždy v průměru lepšími běžci než běloši), kultura a identita jsou jako „software“. Rasa i etnicita se v čase měnit nemusí, ale pokud se mění kultura či její ideje, ta společnost se promění radikálně. Přitom rasově nebo etnicky může být tatáž.

Dva příklady: Češi si v 19. a 20. století namlouvali, že jsou „národem holubičím“. Čtyři-pět století předtím byly jejich loupeživé nájezdy vůči sousedům (tzv. „Spanilé jízdy“) postrachem Evropy a husité byli al-Káidou 15. století. Stejný národ, stejné etnikum, jiná kultura a jiné ideje – a dvě dramaticky odlišná chování.

A kdo by byl před sto lety řekl, že časem Němci budou velcí obchodníci a Židé velcí válečníci? Tehdy byli Němci vskutku velkými válečníky a Židé velkými obchodníky; ale už půlstoletí poté západní Němci velcí obchodníci a Izraelci velcí válečníci.

Stejný národ, stejná rasa; kvůli jiné společenské kultuře a jiným politickým idejím úplně jiné, místy až opačné politické společnosti.

Toto si racialisté neuvědomují; mají rasu za determinující, přičemž rasa je jen neutrální matérie a determinující jsou naopak kultura a ideje. A ty se v čase můžou měnit: od lepšího k horšímu (současný západní svět za poslední půlstoletí), nebo od horšího k lepšímu (západní svět od doby před sto lety do doby před cca 50 lety).

O'Meara má za to, že Ameriku – a to (dle něho málo), co je na ní dobré – založili běloši. Má

pravdu v tom naprostém elementárním smyslu; ale relevantnější pravdou je to, že to byli běloši s určitými idejemi; a to, co bylo nebo je na Americe dobré, vděčilo za svou existenci právě těmto idejím, nikoli faktu bělosti jejich nositelů. Neboť v cca tutéž dobu byli ve Francii jiní běloši, s velice odlišnými, ba až přímo opačnými idejemi; a jmenovali se Danton, Marat, Robespierre, St.-Just. Takže bělost (či jiná barevnost) obyvatel vám nic neřekne o tom, jaká je to společnost, jaké má ideje, a jestli je dobrá nebo zlá.

Kdo dnes lépe reprezentuje ideje zakladatelů Ameriky, trojice černochoů, jimiž jsou libertariánští ekonomové **Thomas Sowell** a **Walter Williams**, plus konzervativní soudce Nejvyššího soudu **Clarence Thomas**, nebo 95% bělošských profesorů humanitních a společenských věd na amerických univerzitách, kteří jsou levicovými liberály či progresivci, tj. morem, který ničí americkou společnost a vše co na ní je (bylo) dobré?

Já osobně bych dal přednost trojici Sowell-Thomas-Williams před 95% amerických bílých univerzitních profesorů společenských věd.

Nebo v poměrech našich: Raye Korantenga zná většina lidí jako televizního moderátora. Ale Ray Koranteng byl kdysi taky mým studentem; učil jsem ho politické ideologie. A mohu vám říct, že v politickou moudrost Raye Korantenga bych měl větší důvěru, než v „moudrost“ blondaté ministryně Valachové, zeleného Matěje Stropnického, či černovlasého, leč bílé pleti Jiřího Ovčáčka.

To je ten problém racialismu a racialistů: stejně jako marxismus a marxisté, jen v jiném ohledu, přeceňují hmotu (v tomto případě pigmentaci: množství melaninu v kůži), ale podceňují ideje a kulturu.

Psáno pro Délský potápěč. Redakce děkuje Romanu Jochovi za zajímavou a konstruktivní kritiku Michaela O'Meary.